

kraten“ betegnede paa den Maade, som jeg har beskrevet ved at oplæse „Social-Demokraten“s Artikel.

Jeg har hørt gøre gældende fra Forslagsstillernes Side, at Ensidigheden ved den saakaldte frivillige Hær først vilde indtræde, hvis man fra visse Partiers Side direkte opfordrede de Folkeklasser, hvor man har mest Øre, til at holde sig tilbage ved Sessionerne. Men Ensidigheden kan ogsaa fremkomme derved, at de stærkest organiserede Partier i Landet vil have letteste ved at faa deres Folk ind i en saadan Hær, vil have lettere ved det end andre Partier, der er mindre stærkt organiseret. Saa er det ogsaa sagt, at et Parti meget let vilde kunne forhindre Ensidigheden gennem en Opfordring netop til de Grupper, man frygtede skulde udeblive, til at lade sig uddanne til Soldat. Ja, det er muligt, at man kunde bringe Balance i Tingene ved, at hvert Parti forud for Sessionerne foranledigede en Valgkampagne for at faa saa mange som muligt af sine Tilhængere ind i Hæren. Men jeg tror ikke, det vilde være heldigt at faa den Slags Valgkammer forud for Sessionerne; jeg tror, det vilde blive en meget uheldig Hær, man fik, sammensat paa den Maade, naar den allerede ved Antagelsen, den første Dag, den mødte, var splittet i bestemte, mod hinanden opfanterede Partier.

Vi maa ligesom i 1849 sige til Landets Ungdom: I har Pligt til i jeres unge Aar at stille jer til Raadighed for en kort Soldateruddannelse og et Par Indkaldelser, og som Godtgørelse derfor faar I fuld Forplejning og et rimeligt Vederlag; I har alle uden Hensyn til Stand og Stilling den Pligt, men da vi ikke har Brug for jer alle, forbeholder vi os at tage det Antal, der aarlig er fornødent. — Man taler om, at det er et Overgreb paa Samvittighed og Overbevisning. Det er Talemaader. Vi saa jo under Krigen, hvor mange det var, der følte sig besværet paa Samvittighedens Vegne ved at skulle gøre Soldatertjeneste; da man indførte den civile Arbejdspligt for saakaldte konsekvente Militærnægtere, viste det sig, at de fleste paafaldende hurtigt overvandt deres Samvittighed. De tog Soldatertjenesten som det nemmeste. Jeg tror ikke, der er Sangbund i Folket for den Slags forskruede Talemaader.

De af Ministeriet fremsatte Forslag vil i Henhold til Udregninger, der er foretaget af Kommissionens tilfornordnede sagkyndige, være: For Hæren 23 694 176 Kr., for Flaaden 15 857 000 Kr., til det faste Kystforsvar 977 000 Kr., det giver i alt 40 528 176

Kr. Dertil vil komme i 10 Aar 3 Mill. Kr. til Anskaffelse af det Materiel, som det altid vil være nødvendigt at anskaffe, naar man gennemfører en ny Militærordning, Materiel, som ved denne nye Ordning vil være at anskaffe ud fra de Erfaringer, man har indhøstet under Krigen. Jeg ved, at der vil staa store Diskussioner om Udregningerne. Lige saa lidt som man har kunnet enes om ret meget andet i Kommissionen, lige saa lidt har man kunnet enes om hindrings Udgiftsberegninger. Jeg holder mig til de samme Autoriteter, der har udarbejdet alle Parternes Forslag; og jeg angiver Udgifter for Venstres Forslag alt iberegnet at være ca. 43½ Mill. Kr. Dette Beløb gaar naturligvis ned, hvis Prisniveauet gaar ned, ligesom det stiger, naar Prisniveauet stiger. Jeg holder mig til de samme tilfornordnede Talopgivelser, naar jeg til Brug ved en Sammenligning nævner, at den nugældende, den gamle Forsvarsordning fuldt gennemført vilde medføre en Udgift for Hæren af 42,4 Mill. Kr., for Flaaden 21,7 Mill. Kr., i alt 64,22 Mill. Kr. Da Venstres Forslag er anslaaet til 43½ Mill. Kr., vil det altsaa vise sig, at de aarlige Besparelser vil andrage 20,6 Mill. Kr.

Jeg skal paa dette Tidspunkt ikke indlade mig stærkt med de besynderlige Talmanøvrer, der er foranstaltet i de radikale Blade for at bevise, at de her foreliggende Forslag ikke vil give nogen Udgiftsnedgang paa 20½ Mill. Kr., men derimod en Merudgift paa 2 Mill. Kr. For at naa til dette Resultat, maa man ty til den rene Opdigtning, og saa maa man ved Sammenligninger regne de Beløb med, som er indvundet ved de rent midlertidige Ændringer, som er gennemført i de senere Aar. Der er nævnt i saa Henseende Manøvrernes Bortfald, Indskrænkning af Mandskabet, Anskaffelse af Krigsmateriel, Uniformer, Ledighed i Rammerne, Flaadens Udrustningskonto og Nybygningskontoen.

Om alle disse Besparelser gælder det, at de har haft en fælles Motivering, nemlig at den daværende Forsvarsminister i sin Ministertid sørgede saa rundeligt for Militæret, at man nu har kunnet tære paa hans Rundhaandethed. Manøvrerne har kunnet bortfalde siden 1916, fordi i Aarene 1915—18 den daværende Forsvarsminister eksercerede saa storstilet, at Mandskab og Befalingsmænd fik Uddannelse og Lærdom for flere Aar. Men man kan ikke afskaffe Manøvrerne i en Hær. Det har det radikale Venstre selv erkendt, idet de har en Bestemmelse om, at der skal afholdes større Manøvrer hvert